A

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

Σκηνὴ πέμπτη.

Τρίμετροι ἰαμβικοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ, ΓΡΑΥΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ACTVS IV. SCENA V.

Senarij.

IVVENIS, ANVS, CHREMYLVS.

B

Bisetvs. Πάρεστιν ἤδη ὁ νεανίας, ὃν ἡ γραῦς ἐφίλει, ὃς τὴν φίλην ἰδὼν, αὐτὸς, καὶ ὁ Χρεμύλος ποικίλοις, καὶ πικροῖς σκώμμασιν ἐκδεχόμενοι καταγελῶσι.

Ἀσπάζομαι. Γρ. τί φησιν; Νε. ἀρχαία φίλη
Πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε νὴ τὸν οὐρανόν.
Γρ. Τάλαιν' ἐγὼ, τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι.
Χρ. Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. C
Γρ. Ποίου χρόνου ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν.
Χρ. Τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·
Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
Γρ. Οὐκ. ἀλλ' ἀκόλασός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους.
Νε. Ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ, D
Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει;
Γρ. ἆ. ἆ.
Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Χρ. εὖ μέντοι λέγει.
Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,

Iubeo ſaluere. AN. *quid ait?* IV. *amica mea vetus*
Celeriter ſanè incanuiſti, per Iouem.
AN. *Me miſeram, hánccine me contumeliam pati?*
CH. *Opinor, quòd te iamdiu non viderit.*
AN. *Hem quàm diu credis? qui modò apud me heri fuit.*
CH. *Tùm ſanè huic homini longè aliter vſu venit,*
Quàm cæteris: nam quantò hic eſt temulentior,
Tantò, vt mihi videtur, perſpicit acutiùs.
AN. *Minimè. ſed ſemper his moribus eſt perditis.*
IV. *O rex maris Neptune, ô ſeniores Dei:*
Quot hæc vetula in fronte ſenili rugas habet?
AN. *Ah, ah, facem mihi ne admoueas.* CH. *benè commonet.*
Nam ſi vnica inciderit ſcintilla, tàm citò

E Σχόλια. Ἀσπάζομαι.] ὡς διὰ χρόνου αὐτὴν ἀσπαζόμενός φησι. μεθύων δὲ οὐ λέγει χαῖρε. ἢ γὰρ διὰ τὸ ἄτοπον δοκοῦν τῆς προσρήσεως ὡς ἐν ἔρωτι, τί φησιν. ἀσπάζομαι. κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἕξ, ὧν τελευταῖος, ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. μετὰ γὰρ τὸν δέκατον στίχον. κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν. ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. F καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις. ἔχρην γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκειτῶν, ἄχρις ἄν τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκειτής. Μεθύων γὰρ ὡς ἔοικεν ὀξύτερον βλέπει.] οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν ὅτι ὀξέως ἐθεάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης. μεθύων δὲ ἔφη, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀπῄει ὡς φησι. τοὐναντίον δὲ εἶπε τοῖς ἄλλοις πέπονθεν, ἐπειδὴ νήφων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ μεθύων γραῦν οὖσαν.

Gerardvs. Τί φησιν.] Dedignatur iuuenem alloquio, vel pudore vel dolore. ἀρχαία. G Non quam à multo iam tempore amaui, nunquam enim te amaui, ſed παλαιὰ annoſa, ſenio confecta. Quid autem ſi ἀρχαίαν interpreteris μωρὸν, ſtultam, inſipidam & delirantem? φίλη. Ironia eſt. ταχὺ, dum hoc profert admouet facem capiti vetulæ, vt de capillitio eius caneſcente certius pronuntiet. Quod ait ταχὺ, non vult ex eo intelligi, caniciem illam eſſe præproperam, prætérque ætatis rationem accidiſſe, verùm quoniam negligenter caput compſit, canos prodit, quos dum iuueni placere ſtuduit, anxiè occuluit. τῆς ὕβρεως, ſcilicet ἕνεκα. Duplex affectus hic ſubeſſe videtur: τάλαιναν ſe ait, id eſt, infelicem, miſeram, & modis acceptam indignis ab adoleſcente, qui ſe deſeruit. Ab eodem autem indignioribus acceptam modis, vt qui ipſi, alioqui miſeriori, conuicia ingerat odioſiſſima. Hoc ſenſu ſi accipis, exaudienda ſunt aduerbia, οἴμοι τάλαινα ἐγώ. φεῦ τῆς ὕβρεως, Atticum σχῆμα eſt, ὕβρεως ὑβρίζεσθαι, vt μέμψιν μέμφεσθαι. πολλοῦ. Colligit hoc, quod dixerit Iuuenis ἀρχαία φίλη, deinde, πολιὰ γεγένησαι. ἑωρακέναι. Atticum ineſt augmentum ab ὁράω, commune eſſet ὡρακέναι. ταλάνταται. Sentit ſe etiam ab hoc rideri, propterea etiam in hunc deſæuit. τοῖς πολλοῖς. Ad verbum, contrarium aliis pro eo quod eſt, contrà quàm vulgò euenire conſueuit. Cùm enim compertum ſit, vinolentorum oculos ignea quadam vi ſcintillantes, retuſiores fieri, & hebetiores, tamen hic, quem egregiè potum dixiſti Como, & comeſſationi operam dare, potuit tuos etiam canos internoſcere. Vel ideo hoc di-